

קבית

שבועון קבוצת יבנה

א' בכסלו תשפ"ב - (5.11.21)

”וַיִּמְצְאוּ שָׁם בְּאֵר מַיִם חַיִּים” (בראשית כ"ו י"ט) בתמונה: באר ב', ליד משק הילדים

שבת פרשת תולדות

כניסת השבת – 16:25 צאת השבת – 17:25

שבת פרשת "תולדות"

הדלקת נרות ב-16:25

ליל שבת:

מנחה, קבלת שבת וערבית – 16:40

לאחר קבלת שבת, שיעור מפי הרב אילעאי

ליל שבת:

לאחר תפילת מוסף - שיעור מפי אברהם שטיין

בנושא: "ותלך לדרוש את ה'"

מנחה קטנה – ב-16:25

צאת השבת – ב-17:25

שבת שלום!

לוח זמנים שבת מעודכן

לתקופת שעון החורף

ליל שבת

שיעור פרשת השבוע בבית הכנסת

לאחר התפילה

ליל שבת

תפילת שחרית - בשעה 08:00

תפילת ילדים - בשעה 09:30

מנחה גדולה - בשעה 13:00

מנחה קטנה - לפי שעת הדלקת נרות

ביום שישי

צוות הגבאים

מזל טוב!

* לצופית ואבשלום טסלר להולדת הנכד, בן לתומר ואלה.

* למלכה הקשר לנישואי הנכדה יעל, בתם של נעמי ושי בן יוסף, עם בח"ל יצחק.

* לחנה שבט להולדת הנין, רותם, נכד לעזרא ומנוחה, בן לארז ונטע גביר.

להתראות בשמחה!

* בשבת הבאה, פרשת "ויצא", יעלה לתורה חתן בר המצווה אורי גרוס. המסיבה תתקיים ביום ד',

כ"י בכסלו (24.11).

* שבת בר המצווה של ליעד נחליאל תחול בשבת פרשת "וישלח", ט"ז בכסלו (20.11).

- תזכורת: לבעלי השמחה עדיפות בקבלת דירות אירוח.

לא מדובר ברעב שנפל מלמעלה, אלא ברעב מעשה ידינו.

כרגיל בתקופת האבות, ה' מנחה את האבות באלו צעדים לנקוט. אברהם יורד זמנית למצרים ולמעשה בורח מההתמודדות. ליצחק מורה ה' להישאר בארץ. ליעקב מתיר הקב"ה לרדת למצרים, לא בגלל הרעב אלא בגלל יוסף, ובשל התכנון האלוקי להוריד את בני ישראל למצרים. מה עושה יצחק? הוא מחפש פתרון טכנולוגי, חציבת בארות. "מצאנו מים!" כך מצליח יצחק לשרוד את הבצורת. אנחנו מצויים בעיצומו של שלב זה. אכן נמצאו פתרונות לשנות בצורות "רגילות", ע"י איגוס מים, חסכון בהשקאה, מיחזור, ובעיקר - התפלת מים. ובכלל, החקלאות כבר איננה ענף כלכלי מרכזי, לא אצלנו בקבוצה ולא בארץ ישראל.

עם כל זאת, תקופה ארוכה של עצירה בירידת גשמים תהיה כבר בעייה קשה יותר, בארצות אחרות וגם בארצנו. ספק אם החקלאות הרגילה (כולל זו שלנו) תשרוד משבר אקלימי ממושך. מעבר לכך, הפרת האיזון של כדור הארץ עלולה לגרום לאסונות רבים נוספים. המסר מפרשתנו וממציאות זמננו הוא, להמשיך במאמצים הטכנולוגיים מצד אחד, ולצמצם את הפגיעה שלנו בכדור הארץ. וכמובן גם, להרבות טוב, שכן בסופו של דבר הרעב הרצוי הוא "לא רעב ללחם ולא צמא למים..."

ויהי רעב בארץ – כך נפתחת פרשתנו וכך נפתחות פרשיות נוספות מרכזיות בהיסטוריה היהודית. שלושת האבות התמודדו עם הרעב. המדרש מדבר על עשרה רעבונות ("בראשית רבה" פרשה כ"ה). "עשרה רעבון באו לעולם, אחד בימי אדם הראשון: "ארורה האדמה בעבורך" (בראשית ג' י"ז), אחד בימי למך: "מן האדמה אשר אררה ה'". אחד בימי אברהם: "ויהי רעב בארץ" (בראשית י"ב י'), אחד בימי יצחק: "ויהי רעב בארץ מלבד הרעב הראשון" (בראשית כ"ו א'), ואחד בימי יעקב "... וכן הלאה, עד הרעב האחרון "לעתיד לבוא, שיהא רעב לשמוע את דבר ה'. כמובן, היו עוד תקופות של "רעבונות". אך המספר עשרה נותן להם תבנית ברורה של תכנון משמים.

בצורת רגילה היא תופעה אקלימית קבועה, שמתרחשת בערך אחת לשלוש שנים. "רעב" היא בצורת קשה יותר, ובעיקר כזאת הנמשכת ברציפות לאורך שנים. בהיסטוריה האקלימית של הארץ, התנודות קטנות וקבועות. אנחנו חוונו תקופת רעב, קצרה (יחסית), שנמשכה עד לפני שנתיים, וחווים כיום משבר אקלימי, שרעב אמור להיות אחת מתוצאותיו. איני בטוח שמתכנני ועידת גלזגו תכננו את הוועידה לפרשת "תולדות", אבל הוועידה עוסקת ברעב כזה. אבל הפעם

"וימצאו שם באר מים חיים" ציטטנו בתמונת השער. פנינו ל**מישאל חיות** ושאלנו: האם עוד נשאבים מים מבארותינו?

מישאל: למעשה, מתוך שש בארות ביבנה ובמגל נשארו היום שתי בארות פעילות. הבארות הושבתו בגלל רמת מליחות גבוהה ומעבר להשקיית שטחי החקלאות במי קולחים. מאותה סיבה, המדינה צמצמה את מכסות המים שמוקצות לנו עבור בארות, וכתחליף קיבלנו מכסת מי מקורות לחקלאות ולבית. בבאר ד' ביבנה נשארו עם מכסה של כמה עשרות אלפי מ"ק מים מליחים, ואנחנו בוחנים דרכים לנצל אותם. בחוות מגל, באר ב' פעילה ומספקת מים ללולים. היום כל המים בברזינו הם מי מקורות, בעיקר מים ממפעלי ההתפלה.

אם נצטרך את הבארות בשעת חירום, יש עדיין דרך להפעיל אותן?

יש אפשרות לחבר חזרה את באר ד' לרשת המים שלנו בשעת חירום. למשל, במקרה של השבתת האספקה ממקורות ע"י תקיפת סייבר. אזי, נוכל להשתמש במים לצרכי סניטציה בבתיים, לבע"ח ולשאר שימושים. למעט מים לשתיה.

עלי באר - סיפור ששמעתי מפּי אבא / אלחנן הרץ ז"ל

סיפור זה פורסם באתר מורשת קב' יבנה. אלחנן ז"ל הקריא אותו באזכרה, אך הסיפור לא הודפס בשום מקום. למרות אורכו, בחרנו לפרסמו בגלל העיתוי ובעיקר, בזכות חינו של הסיפור.

וזה הסיפור:
"הייתי באמצע הכנת תוכנית הזריעה לאביב. זה היה בחורף 1947 ובחוץ ירד גשם שוטף. הייתי כבר מרכז המשק וישבתי בצריף הישן של המזכירות, שפירקנו מ'רודגס' והבאנו לקיבוץ במבצע מיוחד (וכך הוא גם נראה). אני זוכר איך שברתי את הראש, מאיפה לקחת עוד מים להשקיית השדות. הבעייה העיקרית הייתה, איך להרחיב ולפתח את גידולי השלחין, לספק ירק לבהמות, לגדל ירקות ולשתול עצי פרי. לכל זה צריך הרבה מים, ובלי מים, לא ניתן להתקדם בחקלאות האינטנסיבית. ניסיתי להסביר את זה לאנשי הסוכנות בפגישות ובמכתבים, ואמנם גם

לזכר אבי מורי, **רודי הרץ ז"ל**, במלאות 17 שנה לפטירתו.

סיפור זה, מוזר ככל שיהיה, שמעתי מפיו של אבא כשישבנו יחד בדירת החדר הקטנה שלו, בבית סביון, ועיינו בתמונות הישנות מימי ראשית הקיבוץ. אבא היה מאד גאה בהן, ולכל תמונה היה לו סיפור.

הייתה שם תמונה אחת ובה הוא נראה עם כובע הקסקט הנצחי שלו וז'יקט הצמר החורפי הישן, כשהוא נשען על צינור מים גדול, שמקצהו קולחים מים רבים בשצף קצף, ועיינו הכחולות מביטות קדימה מהורהרות, כחולם שחזונו הולך ומתגשם לעיניו.

קיבלתי הבטחות בעל פה, אבל על זה הרי אי אפשר לסמוך.

ואז, מישהו עמד ודפק בנימוס תקיף על הדלת, שממילא תמיד הייתה פתוחה. הייתי כל כך מרוכז בעבודתי שבקושי שמתי לב. אבל הוא הצליח להפתיע אותי כשניגש אלי בפסיעות מהירות, לבוש במקטורן ירוק, מגבעת ומקל הליכה מהודר, רק נוצה הייתה חסרה לו בכובע, וכולו מטפטף וספוג גשם. הוא הסיר את המגבעת הרטובה והציג את עצמו, במבטא יקי כבד וחד: **"הנס שוורצוואלד"**, מומחה למים."

ראיתי כבר הרבה אנשים מוזרים בחיי, אבל הוא באמת היה עוף מוזר. גבוה, רזה מאד, עם

שערות שחורות וארוכות מסורקות הצידה, כמו הסטודנטים של שנות העשרים בגרמניה. פניו היו צרות, ועיניו אפורות כחולות וחודרות. על אפו החד כמקור ציפור, וסנטרו הבולט, שכאילו רצו להיפגש, רכבו משקפים ישנים, ללא מסגרת.

"נעים מאד" עניתי לו בנימוס המקובל. "ומי שלח אותך?"

"אדון וסרמן מהסוכנות.

הוא אמר שאתם צריכים לחפור פה באר, וזאת בדיוק המומחיות שלי.

אני אסמן לכם על המפה את הנקודה שבה אתם תקדחו, והוא ידאג כבר לכל היתר. אבל יש לי תנאי, תנאי אחד וזה חשוב מאוט, אתה צריך להבטיח לי שתפעלו בדיוק לפי ההוראות

שלי, כי אחרת זה לא יעבוד, ואז אני לא אהיה אחראי."

לקדוח באר זו עבודה מאד קשה ויקרה, ולא תמיד מוצאים מים, אחרי כל המאמץ. איך אדע שהוא לא איזה שרלטן? שמעתי כבר על מקרים כאלה.

"האם יש לך המלצות?" שאלתי. "כן, בוודאי", השיב מיד ללא היסוס. הוא שלף מכתבי המלצה מהסוכנות וגם מכמה קיבוצים בעמק, מתוך תיק עור מהודר ורטוב, והושיט לי הכרתי והערכת מאד את אנשי העמק וידעתי שהם לא נותנים המלצות ללא כיסוי, כנראה שהם היו מאד שבעי רצון ממנו.

"טוב, בוא ניגש לעבודה" אמרתי לו, "מה אתה צריך?"

"אני רואה שיש לך פה על השולחן מפת שטחים, סה בדיוק מה שאני צריך. אבל קודם תסביר לי בבקשה, בשביל מה אתם צריכים את המים האלה?"

"תראה" השבתי לו, "אנחנו קיבוץ צעיר, ואנחנו רוצים להתפתח בכיוון של משק אינטנסיבי. וזה אומר הרבה מים."

"אהא, סה הבנתי, אבל למה באתם לפה להקים קיבוץ בשממה?"

"אנחנו חושבים שזאת הדרך ליישב את הארץ, בחקלאות

ובעבודה קשה, לזרוע שדות ולגדל פרות ותרנגולות, ואנחנו מאמינים שאחרינו יבואו עוד הרבה אנשים. ועוד משהו, יש לנו פה אדמה טובה, אך בלי מים לא יהיה לנו ולילדינו

התמונה המיתולוגית של רוזי בבאר

עתיד במקום הזה".

"אהא, עתיד, עתיד הילדים, זה מה שחשוב פה, לא הפרות, לא התרנגולות ושאר ירקות. את סה אני מבין, ועל סה צריך לעבוד".

הוא שלף מתיקו עיפרון פשוט שקצהו מחודד כראש סיכה, הזדקף מלוא קומתו מעל למפה, הרים את שתי ידיו מעל לראשו בריכוז, כשחוד העיפרון מכוון מטה מבין אצבעותיו הארוכות, ועיניו, חריפות המבט, סורקות אותה כציפור דואה המשחרת לטרף. ואז עצם את עיניו בריכוז, וידי המחזיקות בעיפרון חגות באוויר בשלווה, כאילו להנאתן, בעיגולים הולכים וקטנים, חגים ויורדים. לפתע נעצרו הידיים באוויר ללא תנועה, ואז נחתו על המפה בעוצמה ובמהירות, כשחוד העיפרון מנקב בה חור ונשבר.

"סהו" נשף האיש בהקלה, כמו אחרי מאמץ גדול. "כאן בדיוק אתם צריכים לקדוח". התבוננתי במפה וראיתי שחוד העיפרון פגע בדיוק בחורשת האקליפטוסים ששתלנו, לספיגת מי הביוב.

"אני מצטער מאד" אמרתי לו באכזבה "אבל זה בלתי אפשרי. זו בריכת הספיגה שלנו והמים שנספגים שם לאדמה, לא הכי נקיים". הוא התיישב מולי בלי נשימה, הביט בי נדהם בעיניו החודרות ואמר: "לא יאומן, סה לא יאומן. אף פעם עוד לא קרה לי כדבר הזה".

ואז, התיישב מול המפה, נשם בכבדות, הסיר את משקפיו, התבונן בה ממושכות ואמר: "למען הילדים אמרת, למען העתיד, אז צריך לנסות משהו אחר".

לאחר הרהור ממושך הוא קם, הצביע על המפה באצבעותיו הארוכות ואמר בפסקנות: "תיקח את הילדים האלה מהנקודה שסימנתי ותעמיד אותם בשורה ישרה. תמדוד מאתים

מטר צפונה, במרחקים שווים, ושם בדיוק תקדחו. ותעשה מה שאמרתי בדיוק, אחרת אני לא אחראי".

הוא נשם בכבדות, אסף את חפציו בידיים רועדות ונעלם לו בגשם השוטף, כפי שבא.

אחרי שהתאוששתי קצת מהחוויה הייחודית, הבנתי שיש לי בעייה: איך "למכור" את הסיפור הזה ליצחק אשר, המורה. יכולתי אמנם לספר לו על הפגישה המוזרה, אבל איך אפשר להצדיק את הוצאת הילדים לביטול תורה בשביל לסמן נקודה בשטח, כשיש שיטות מדידה ידועות ומקובלות. בסוף אמרתי לו משהו על החינוך לשותפות במשק שלנו, על טיול בשדות ולימוד מדידת שטחים דרך הרגלים, ואיך שהוא זה עבד.

כמה ימים לאחר מכן, כשהאדמה כבר יבשה ובחוץ הייתה שמש חורפית נעימה, יצאתי עם ילדי כיתה ב' ויצחק אשר המורה, לסמן את המקום.

אחרי שהוא הסביר לילדים את המטרה שלשמה באנו, תקעתי מקל סימון בנקודת ההתחלה שבחורשת האיקליפטוסים, לפי מפת השטחים המנוקבת, והתחלנו כולנו לצעוד צפונה בשטח החרוש. מדדנו את הדרך בצעדים וכל כמה מטרים היצבתי ילד אחד, אבל כל הזמן הרגשתי מאד לא נוח עם כל הסיפור הזה. מה אם הוא סתם שרלטן ובסוף לא נמצא שם מים? איך אסביר את זה אחר כך לחברים? מכל מקום המשכנו במשימה, כפי שהבטחתי להנס שוורצוואלד. כך העמדנו את כל הילדים אחד אחרי השני, בשורה ישרה כמו סרגל. ומי נשאר בסוף? אלחנן כמובן, שהלך ורץ אחריי כל הזמן, ובקושי הצליח להרים את רגליו הקטנות בין הרגבים הגדולים. בסוף ריחמתי

עליו, הרמתי אותו על כתפיי, וכך מדדנו את הקטע האחרון ותקענו את מקל הסימון.

בדרכנו חזרה חשבתני על העוף המוזר הזה ואמרתי לעצמי: "אני מאד מקווה שהוא יודע מה שהוא אומר, כי אנחנו צריכים כבר להתחיל לחפור את הבאר, כדי שיהיו לנו מים עוד הקיץ".

אחרי הרבה התכתבות והמון בירוקרטיה, הגיעו סוף סוף אנשי הסוכנות עם ציוד הקדיחה. הם הציבו חצובת ברזל גדולה, שממנה ירד כבל פלדה ובקצהו המקדח המיוחד, והתחילו לעבוד. זאת הייתה עבודת פרך ממש. בראש המקדח הם תקעו צינור ברזל אופקי, וארבעה גברים מזיעים, בגופיות ובמכנסי שלושת רבעי, שניים מכל צד, אחזו בו, דחפו וסובבו את המקדח בקצב אחד: "היי הופ, היי הופ", עד שהמקדח התמלא כולו בבוץ. אז העלו אותו בעזרת הגלגלת, משכו אותו הצידה, ורוקנו את גושי הבוץ בעזרת מוטות ברזל. כך הם עבדו והזיעו כמה שבועות,

עד שהגיעו לשכבת מי התהום. כעבור כמה שבועות הביאו את צינורות השאיבה, הורידו אותם אל מעמקי האדמה, והתקינו משאבה זמנית.

הגיע היום הגדול – יום שאיבת הניסיון. כל מי

שיכול היה להתפנות, הגיע לחזות בפלא, וכמובן גם כיתת הילדים ביחד עם **יצחק אשר** המורה, וצלם (**גזליה?**). עובדי המוסד הביאו את ה-W9 הגדול, עם גלגלי הברזל, וחיברו אותו למשאבה בעזרת חגורת הנעה.

כשהכול היה מוכן, וכולם עמדו מסביב בציפייה, ניתן האות והפעלנו את המשאבה. עברו כמה דקות, ארוכות מאד, הקשבנו במתח לרחש המשאבה המסתובבת, אבל, שום דבר. התחלתי כבר לדאוג ולחשוב מה עושים הלאה, אך אז נשמע לפתע חרחור מוזר, והמים החלו עולים ממעמקי האדמה ופורצים מהצינור הגדול אל בור המדידה שחפרנו מסביב. בהתחלה בזרזיף קטן, שהלך והתגבר מרגע לרגע, בשצף קצף.

כולם הריעו בהתלהבות ושמחנו בלי גבול. מישהו הוציא בקבוק יין ושתינו "לחיים". היה זה יום חג בשבילנו ונקודת ציון חשובה בתולדות המשק.

מראה זרם המים האדיר, הפורץ מהצינור בכוח ובעוצמה, היה כה מרתק, שלא יכולתי להפסיק להתבונן בו. ניגשתי לצינור ונשענתי עליו. יכולתי לחוש את זרם המים החיים הקרירים, שופעים ושוצפים מהתהום עוד ועוד, כאילו רק לרגע זה ציפו אלפי שנים. נשאתי בלבי תפילה לה' שהצליח את מעשה ידינו, ושלה לנו את ברכתו.

התחלתי מיד לחשוב על כל העבודה שעוד מצפה לנו בהתקנת רשת הצינורות ומערכת ההשקייה. בעיני רוחי כבר ראיתי את שורות ה"סקינרים" המסובבים את צינורות הברזל על עמודי התמך, כמו בעמק יזרעאל, ומשקים את שדות השלחין הירוקים שלנו.

היה צריך גם לשלוח מכתב תודה לסוכנות ולמר **הנס שוורצאלד**. אכן עוף מוזר, אבל כנראה בר מזל ומבין משהו במים.

פריצת המים הראשונה בבאר א'. בצינור מחזיק גצל הקל ז"ל (אבא של אריה הקהל)

אימותינו השקופות / צביה בן אהרון

שמותיהם של עוד כמה צדיקים, להזכיר את אימותנו: שרה, רבקה, לאה, ובעיקר רחל? רחל שמבכה על בנייה כי איננו?

”מי שַׁבְּרָךְ אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב יוֹסֵף מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן דָּוִד וְשְׁלֹמֹה הוּא יִבְרָךְ וְיִשְׁמֹר וְיִנְצֵר אֶת נַעֲדָרֵי צְבָא הַהֲגָנָה לְיִשְׂרָאֵל וְשְׂבוּיָיו. יַפְדֵּם מִשָּׁבִיִּים וְיַחֲזִירֵם בְּשָׁלוֹם בְּקִרְוֹב, בְּעָבוֹר שְׁכָל הַקְּהָל הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה מִתְּפִלָּל בְּעַבְרָם”.

ואפילו בברכה ”מי שברך אבותינו אברהם יצחק ויעקב, הוא יברך את כל הקהל הקדוש הזה ... הם ונשיהם ובניהם ובנותיהם”, לא רואים לנכון להוסיף את האימהות: שרה, רבקה, רחל ולאח.

כאשר שאלתי במשך השנים לפרש הדבר, התשובה שקיבלתי הייתה: ”זה הנוסח המקובל”. לדעתי, נוסח של ”מי שברך” איננו עניין הלכתי ואין שום סיבה לא להוסיף את שמות אימותינו, שבלעדיהן לא היה קם העם היהודי. דבר נוסף - אם אנחנו עוסקים בברכות ”מי שברך”, אתייחס לנהוג ביבנה, שלא מזכירים את אם המשפחה אלא לעת צרה או שמחה. לא ברור לי למה אי אפשר לאמץ את נוסח הברכה: ”הוא יברך את פלוני ומשפחתו או בני ביתו”, כפי שמדי פעם יש גבאי שמברך כך את העולה לתורה.

אני יכולה להבין את הגברים שאינם מבינים מה פשר אי הנחות שלנו, כנשים, לאור ההתעלמות הכמעט מוחלטת של נוכחות נשים בתפילותינו. הייתי שמחה לו היו מאמצים את המעט שאני מבקשת ובעיקר, להכיר בנוכחותן של שרה, רבקה, רחל ולאח – אימותינו, בתוך תפילותינו.

אתחיל בכך שהמחשבות שאני מעלה כעת על הכתב הן למעשה אוסף של תמיהות שאני אוספת אל ליבי במשך שנים של צפייה מלמעלה, ממקומי בבית הכנסת.

אין כמו המסופר בפרשיות של ספר בראשית כדי להבין את גדולתן ויכולות המנהיגות המשפחתית של אימותינו, בתוך המרקמים המשפחתיים הסבוכים שבהם הן חיו.

הן פעלו לפי רצון ה' גם כאשר זה היה נראה מנוגד לדעתם של בני זוגן, כמו למשל בסיפור הבכורה של יעקב ועשו.

עצם העובדה שהתורה מספרת שוב ושוב על התפקידים שהן מילאו בהקמת העם היהודי, והצדקנות שהן הראו בעיתות משבר, זיכו אותן באזכור שמותיהן.

והנה, לכבוד הפרשיות העולות מקריאת התורה בכל שבת, אני שואלת:

מדוע בכל ”מי שברך” לרפואה שלמה של פצועינו וחולינו, אימותינו נעלמו, למרות שבכל בקשה אישית לרפואה שלמה מזכירים את אם החולה?

מי שַׁבְּרָךְ אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן דָּוִד וְשְׁלֹמֹה, הוּא יִבְרָךְ וְיִרְפֵּא אֶת פְּצוּעֵי יִשְׂרָאֵל וְחוֹלָיו. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִמְלֵא רַחֲמִים עֲלֵיהֶם לְהַחֲלִימָם וּלְרַפְּאֵתָם, וְלְהַחֲזִיקָם לְהַחֲיוֹתָם. וְיִשְׁלַח לָהֶם מִהֲרָה רְפוּאָה שְׁלֵמָה מִן הַשָּׁמַיִם”.

מה קרה לשרה, רבקה, רחל ולאח? האם זכותן לא מספיק חשובה לעומת הרשימה המכובדת שכן מוזכרת??

ועוד דוגמא מקוממת בעיניי:

איך ייתכן שבתפילה לשלום חיילינו הנעדרים והשבויים, לא נמצא לנכון, למרות הוספת

ק. הילה

שותפים חשובים לעשייה של המפגש שיצרנו ביום שישי היו בעיקר חברים שהם נקלטים מהעבר.

ועל כך ברצוני לומר להם תודה על תרומתם בהצלחת יום מעשיר זה.

אחד המשתתפים במפגש הנקלטים היה **אחיעזר מובשוביץ**, הלא הוא האיש של תמרי אטיאס מובשוביץ.

אחיעזר, איך היה המפגש?

אחיעזר: עשינו היכרות קצרה, ראיתי אנשים שכלל לא ידעתי שנמצאים בקליטה, ושמחתי מאד להכיר אנשים חדשים.

לאחר מכן היה סבב שבו כל אחד נשאל כיצד הגיע לקיבוץ. (אני כמובן הגעתי בזכות אשתי, תמרי, שהינה בת משק).

בהמשך הגיע **קובי שטיין**, שדיבר איתנו על המקורות של הקיבוץ הדתי, מה הייתה האידיאולוגיה שהובילה את התנועה, וזה מבחינתי, בתור חובב היסטוריה, היה אחד החלקים המעניינים. חלק מוצלח נוסף שהיה במפגש היה פאנל נקלטים מהעבר, בו דיברו **יוסי צנחני**, **רן לוי ונעמה סולטניק**. הם סיפרו על איך הם היו כנקלטים, שיתפו מה הם חוו בתהליך הקליטה שלהם, והיה מאד מעניין לשמוע אנשים שעברו את הדרך שאתה עושה היום.

נאחל לכלל הנקלטים החדשים הצלחה רבה בדרכם יחד עמנו.

שוחחה: תמר דגני

בשישי שעבר התקיים מפגש נקלטים בבית האדום. את המפגש

יזמה **טובה פניני**, יו"ר ועדת הקליטה, ובעזרת חברים נוספים, הצליחו לאחר תקופה ארוכה לקיים יום היכרות ושיח מעמיק עם הנקלטים העתידיים.

טובה, כיצד בעצם עלה הרעיון לקיום המפגש?

טובה: מזה זמן רצינו לקיים מפגש שיח והיכרות עם הנקלטים החדשים שנכנסו לקיבוצנו, וחשבנו על הקונספט המתאים ביותר לקיום מפגש שכזה. ואז נרקם לנו הרעיון ליום שיח משותף, המערב בתוכו חברי קיבוץ ונקלטים מהעבר. אני לא המצאתי את הקונספט הנ"ל. אני יודעת שימים כאלו התקיימו כאן גם בעבר. בנוסף, מכוח תפקידי אני נמצאת בפורום של רכזי קליטה, בו סיפרו על דברים דומים שנעשו בתנועה הקיבוצית, בתחום הקליטה.

מה בעצם הייתה מטרת המפגש?

טובה: מבחינתי, מטרת המפגש הייתה ליצור את השייכות בתוך הקבוצה הנקלטת וגם ליצור את החיבור של הנקלטים עם הקיבוץ, הערכים והאידיאולוגיה שלנו. בנוסף, ולא פחות חשוב מכך, רציתי גם לאפשר מקום ושיח לשיתוף של חוויות הנוגעות להליך ההיקלטות בקיבוץ.

ושׁוב, על עבודה חדשה. והפעם מפי יעל עופר-הראל:

יעל: התחלתי לעבוד
בתור עו"ס ילדים,
בדירות מעבר של

נשים שיצאו ממקלט לנשים מוכות,
ומעוניינות בעוד ליווי ותמיכה. אני אחראית
על הילדים מבחינה טיפולית.

בדירות המעבר, כל אישה מקבלת דירה בה
היא וילדיה גרים. בשנה זו האישה לא
משלמת על הדירה, והיא אף מקבלת טיפול
לה וילדיה ובנוסף, זוכה גם להדרכת הורים.
תפקידי להעניק לאימהות הדרכת הורים
ולתת לילדים עצמם טיפול רגשי, טיפול
דיאדי (טיפול משולב של ההורה והילד,
במטרה לעבוד על הקשר ביניהם), ואו טיפול
משפחתי עם האחים והאם.

אני נמצאת בקשר עם בתי הספר של הילדים,
מרכז קשר (מקום מוגן בו הילדים פוגשים
את אבותיהם, כאשר יש חשש למסוכנות
מצד האב), ועם לשכות הרווחה של האימהות,
בעניינים הקשורים לילדים. המפגש עם
טראומות, מאתגר ומרתק במקביל.
אחד האתגרים הוא לקבל כל החלטה של
הנשים, גם כאשר אני חושבת שהחלטה
עלולה לפגוע בהן.

לדוגמא, אחת הנשים שמסיימת את הליווי
שלנו, החליטה לחזור לבעלה.

ההבנה כי זו הבחירה שלה, ותפקידי לעזור
לה לעשות את הטוב ביותר בשביל בנה, בתוך
ההחלטה שלה, עוזרת לי לא לשפוט אותה,
ולהתפלל שלא תחזור שוב לסיטואציה
האלימה בה הייתה לפני היציאה למקלט.

הסיפורים של האימהות, שלא פעם חוו
טראומות כבר בילדותן, ופעמים רבות
שיחזרו את הפגיעות בקשר עם בן הזוג,
מעציבים אותי בכל פעם מחדש.

מצד שני, הרצון של האימהות לצאת ממעגל
האלימות מרגש אותי, ונותן לי כח להתמודד
עם הטראומות ולפגוש את הכוחות, התקווה
והאופטימיות.

המשרד שלי נמצא בדירה באשדוד, שהפכה
למרכז טיפולי בו יושבות שלוש עובדות (אנ
שתיים): עו"ס הנשים, האחראית על
הטיפולים של הנשים ואני.

אחת לשבוע אנו מנחות קבוצת תמיכה
לנשים. הקבוצה נותנת להן כח, מאפשרת
להן לפגוש נשים נוספות שהיו במעגל
האלימות ועובדות קשה, יום יום, כדי לצאת
ממנו ולשנות את מציאות חייהן.

לאחר שנת הליווי, הנשים יוצאות לדירה
שלהן, וצריכות לתפקד באופן עצמאי לגמרי.

לוח שנה של הקיבוץ הדתי - לאחר שלוח השנה התנועתי המרהיב חולק כמתנת חג לבעלי
התפקידים המרכזיים בקיבוץ התנועה, קיבלנו פניות רבות מאנשים שמעוניינים גם הם בלוח.
ניתן להדיפוס שאם אנחנו מזמינים עוד 100 לוחות, המחיר ייצא 30 ש"ח ללוח בגודל A3. החלטנו
ללכת על זה ואנחנו מציעים לקיבוצים ולאנשים פרטיים להירשם בקישור המצורף ונבצע את
ההזמנה רק אם יהיו לנו לפחות 100 הזמנות.

ההרשמה עד יום ראשון, ג' בכסלו 7.11. <https://forms.gle/Q5fmTzeQxGzAoxTM6>

ברק בעיניים / ראיון עם שרה בלנקשטיין

הסבתא של ... בנוסף, היה חשוב לי להעביר מידע על מצבה הכלכלי של יבנה באותם הימים ומה היו הערכים לאורם חיו חברי המקום. ניסיתי להעביר בטקסטים את תחושת הצמצום, ההתמודדות עם החסר, העבודה מבוקר עד ערב, האחריות שהיתה מוטלת על כל חברה וחבר, הערבות ההדדית, הפשטות וההסתפקות במועט, למול השפע של היום, הברור והמתאפשר, ולהכיר תודה למייסדים - שבזכותם כל הטוב היום.

כל אחד מאנשי הצוות שלנו קיבל אחריות על קבוצת ילדים, ואחריות להמחזה ליד המיגונית. זה דרש מכל אחד לא רק להיות מאחורי הקלעים אלא גם בחזית, להיות עוד שחקן במגרש.

על התיווך הראשוני של התוכנית שלנו לילדים, חלוקתם לקבוצות ההמחזה וכל התיאומים של שעות החזרות מול המדריכים – ניצחה מור וולף, באופן מרשים.

"איך השגת את החיקויים במיגונית של 'הנגריה והבניין'?"

דני, שהיה אחראי על ההמחזה במיגונית, פנה לאברמליה אביטל, הידוע בחיקויים וביקש ממנו להקליט את עצמו בחיקויים של הדמויות, על פי הטקסט במחזה שנשלח לו, והילדים למדו מזה. רק לשמוע את אברהם זו היתה חוויה בפני עצמה ואני בטוחה שהילדים למדו עוד משהו על כל דמות.

ככלל, למדו הילדים לקראת ההופעה שיעור בדרמה. עבדנו על תנועות אופייניות, על קצב דיבור, כוונות, פאוזות, וגם על הקטע שילדים 'יוצאים' מתמונה קפואה ("פריז") לחיים.

במיגונית "המטע והכרם" צץ הרעיון לשלב את דודי רוני, בנם של פנחס וירדנה, כשבחיי היום

עבר שבוע וחצי מאז חג העלייה על הקרקע. תהינו איך במהלך חודשיים, הצליח הצוות לגבש תוכנית, לכתוב מחזות ולהפעיל כל כך הרבה קבוצות ילדים וקצת מבוגרים, ולהפיק אותם. שאלנו את מרכזת הצוות, שרה בלנקשטיין: מה היה בראש שלך, בתחילת הדרך?

בהתחלה לא ידעתי איך ניגשים לאירוע כמו "חג המשק". לנו, ביבנה, עדיין אין מסורת שכזו ובדקתי מה עושים בקיבוצים אחרים. כששאלנו את עצמנו, בצוות, איך חוגגים יום הולדת לקיבוץ, היה ברור שלמיגונית המצוירות יש תפקיד מרכזי, כמספרות את סיפור המשק שלנו, והמחזות "הסיפורים המצוירים שלהן" תהיה פעילות מקורית וחוויתית.

החלטנו להתמקד בזה. את הטקסטים של המחזות חוברתי על פי אותו קו שהנחה אותי בעבר, כגננת: לתווך לדור הצעיר ולחברים שאינם בני המקום את ההיסטוריה שלנו, דרך היכרות עם אנשים, נופים ומאורעות, כשציור הסיפור הייחודי על כל מיגונית הוא הטריגר. דני הרץ, כחבר בצוות ופעיל זה שנים רבות בוועדת מורשת, סיפק לי הרבה חומר ללמידה. חשבתי איך אני הופכת את המידע הרב הקיים ומתווכת אותו אל הילד השואל: "מה זאת?" כמו אותו הבן התם בהגדה של פסח. איך מעבירים את הסיפור שלנו מדור לדור בצורה מעניינת, חוויתית ומלמדת? היה חשוב לי להחיות את הדמויות שעל גבי המיגוניות. שהציור לא יהיה "סתם ציור של אנשים ופעילויות", אלא ללמוד מדני ואפרת, הציירים, מי הדמויות המצוירות ו"להכירן" לילדים: הדמות הזו היתה הסבא של ... או

הקיבוצי, ערך וחשיבות ההמשכיות והקליטה. ערכים שאף פעם לא נס ליחס.

חברי הצוות שמחו מאד לתכנן את האירוע לקראת חג המשק. הרגשנו שבעצם העיסוק ותכנון האירוע אנחנו יוצרים משהו ראשוני, כי עד עכשיו לא חגגו את "חג העלייה לקרקע".

אותי הניעה בעיקר האהבה וההערכה לאנשים ולמקום. היה לי סיפוק עצום לראות במשך שלוש שעות אנשים עם אור בעיניים, בהתרגשות, בהתרפקות על זכרונות העבר והרגשה של שמחת מפגש חברים בהנאה וברוח טובה.

ואיך אפשר בלי ברכה? התרגשתי לפנות לחנה יעיר, "זקנת השבט", שתברך אותנו. פשוטו כמשמעו. הרגשתי והרגשנו, כלל חברי הצוות, שאנחנו רוצים את ברכתה.

ובצניעותה הגדולה – ללא היסוס – היא ניאותה לבקשתנו והיא בירכה – ואנחנו בורכנו. **תודה לך חנה.** ואיך התגלגלה ברכתו של רודי והפכה לשיר מולחן?

כשחשבנו מה לעשות בהתכנסות של כלל הציבור בסוף הערב, ביקשתי וקיבלתי מעדי קריק – מנהלת הווידאו, קלטת של שנת היובל. ראיתי בה שבסיום המופע, רודי הרץ

ורות בית אריה, זכרם לברכה, עלו לבמה עם עוגה גדולה, ורודי בירך. זו היתה ברכה קצרה אך לכל מילה בה היתה עוצמה, נכס ומסר לכולנו. זרקתי בישיבת הצוות רעיון: "בואו נעשה מזה שיר". ורוני יעקובי מיד אמרה: "אחלה, אבקש מהדס איתן שתלחין". והשאר היסטוריה.

יום הוא משחק ומספר את סיפור השואה של אביו, במסגרת מיזם "סיפור בגוף ראשון". דודי נאות בלב חפץ להשתלב ולהציג עם הילדים. מרגש היה לראות איך אחרי המופע, נוצר סביב ירדנה מעגל ספונטני של מאזינים, שרצו לשמוע עוד. סביב כל מיגונית נוצרה דינמיקה מרגשת של העלאת זיכרונות בין הצופים.

במגדל המים הייתה בחירה מכוונת של הילדים המופיעים?

לא, אבל בדיעבד, כשראיתי מי השחקנים, נוצר מומנטום שאפשר לקשר בין סיפור המגדל, אירועי מלחמת השחרור ביבנה – לשושלת הדורות הקיבוצית של הורים, בנים ובני בנים שהציגו.

כמו שהיה לי חשוב לקרב את הילדים אל הדמויות אותם הציגו, היה לי חשוב שגם הקהל יכיר את דור ההמשך המציג, ולכן בסיום כל מופע ציינו את שמות הילדים המופיעים.

הרעיון היה לעסוק בהיסטוריה של יבנה – עם קריצה. למשל במיגונית "הכרם", הילדים התחילו את ההצגה בתמונת ילדים המשחקים בקלפים של זני ענבים, כמו צ'יבה או מדליין ... כשפתאום מי מהם שאל:

"מה זה השמות האלה?" ומישהו עונה: "מה, את לא זוכרת שירדנה סיפרה לנו בבית הילדים על הכרם?" ... ומשם – התחיל או המשך הסיפור. או ליד "עץ האקליפטוס", הצליח דדי גליק, ששיחק את דמות הפרופסור, החוקר המפוזר, להעביר לקבוצת הילדים ש"פגש" את מסר השורשים העמוקים של המקום, ה"יחד"

מילה לסיום?

עם המון אהבה ליבנה שלנו.

תודה לרעות ב.א., רני יעקבי, עפרה גוטליב, נעמה טסלר, מור וולף, מושיק גרוס, אמיר ברוכי, ודני הרץ, ולדגנית גלס – האמא של שנת ה-80.

הרגשתי שאני יוצרת. שחזרתי הביתה. שאני שוב לוקחת חלק ביצירה המקומית - ואהבתי. ועוד מילה קטנה: הצוות שאיתי היה צוות מנצח. צוות חדור מטרה "לעשות חגיגה".

דף ההמחזה לקבוצת מגדל המים:

תמונות מומחזות – עפ"י ציורי מיגונויות לחג המשק		מור	"מגדל המים"
סולם, צבי אפרתי	מחצצר, נוטרים -	מגדל המים	מגדל המים
קופסת עץ	תצפיתנים, סנדלרים, עם פטיש		
גבוהות	אינסטל-טורים, נעלים		
ישנות, פומפה, צינור של מים, ברז חלוד.			

מפגש דמויות המספרות את סיפור "המגדל":
 צבי – עולה על סולם עם חצוצרה, מתכוון לחצצר, 2 נוטרים, לבושי שאנל וכובע צמר על הראש, עם משקפות עליהם מתקרבים, מסתכלים לכל כיוון:
 נוטר 1: "צבי, רד מהר מהסולם ותסתתר, קיבלנו דיווח מקיבוץ נגבה שבדרום, שטור משוריין של המצרים בדרך לתל אביב. הצליחו לעצור אותו ב"עד הלום" שליד אשדוד. חו"ח שיגיעו אלינו. אנחנו ממש בסכנה. צריך להתריע את חברי המחנה. צריך להגן על הילדים..."
 נוטר 2: מתצפת וצועק: "מטוס מצרי חג לכיווננו. תודיעו לכולם להסתתר, לרדת לשוחות. מבוגרים, תוציאו מהר את הילדים לשוחות..."
 נוטר 1: "צריך להודיע דחוף גם למושבה גדרה וגן יבנה"
 נוטר 3: מטוס מצרי מעלינו. מטיל פצצות, איפה נפלה הפצצה? רוצו לראות, מהר... הפצצה פגעה בצריף של יוסף והדסה וולף ובצריף של הני וקורטי מאיר. יש פצועים... יש גם הרוגים. הצילו,,, זה נורא. איבדנו 2 חברים וילדה

פתקים שנכתבו על ידי ילדים משבת יבנאית:

סיפור אריות
 ואלן אריות
 אריות אריות
 אריות אריות
 אריות אריות
 אריות אריות
 אריות אריות
 אריות אריות

הנה מכתב שכתבתי לך
 עם אהבה רבה
 ופחדנות.
 הילדה הקטנה.

עשר שאלות ועוד... עם קובי שטיין

הפעם בחרנו בקובי שטיין לשתף בחוויה של אח תאום, בעקבות התאומים המופיעים בפרשתנו.

רקע: במאי 1982 נולדתי, ואם להאמין למה שמספרים לי, 11 דקות לאחר מכן נולד צביקה. מאז אנחנו יחד, מעבירים את החיים האחד בחברת השני, ללא תלות בקרבה גאוגרפית. יש בקיבוץ לא מעט תאומים, אבל איכשהו, תמיד הרגשתי שאנחנו התאומים "הכי דומים" בקיבוץ, בין אם זה נכון ובין אם לא. את ילדותי העברתי חלקית בקיבוץ וחלקית ברחובות, בית שמש וירושלים. לאחר כיתה י"ב, אני חזרתי לקיבוץ, צביקה בחר שלא לחזור.

10 שאלות:

01 זיכרון ילדות. זוכר אותנו כילדים בעיר רחובות, הולכים יחד לבית הספר ונהנים אחד בחברת השני. צופים מבחוץ אמרו שזה היה מאוד חמוד לראות אותנו הולכים יד ביד.

02 משהו שאתה שמח להיות חלק ממנו ביבנה. להיות חלק מהמקום ושותף בצוותי חשיבה הנוגעים לעתיד ולהווה שלנו ...

03 מישהו מיבנה שהיית מתחלף איתו ליום אחד. הייתי רוצה להתחלף עם אליקים, באחד הימים שלו ברחבי העולם.

04 מקום בעולם שהיית חי בו, אם לא היית חי ביבנה. אני לא רואה את עצמי חי במקום שאיננו ישראל. אולי במעלה גלבוע, כי יש שם אנשים שאני אוהב ונופים שנוסכים בי רוגע.

05 מי מצחיק אותך? הילדים שלי.

06 מישהו שהיית יושב איתו לכוס קפה. עם סבא שלי מצד אמי, שעל שמו נקראתי. הוא נפטר שלושה חודשים לפני שנולדתי.

07 הספר האחרון שקראת. "מורשת במחלוקת" של הרטמן. אולי יפתיע את הקוראים, אבל אני לא קורא הרבה כי אני קורא לאט מאוד, לכן מעדיף לרכוש ידע בשמיעה בפודקאסטים, בעיקר בנסיעות, אבל קרה גם ש"תפסו" אותי מאזין, אפילו תוך כדי זריקת כביסה.

08 מה מפחיד אותך? שיקרה חלילה משהו ליקרים לי.

09 דמות שהיא השראה בחייך. אבא שלי. גם חכם מאוד. אדם שיוזע לאסוף ידע. ובשבילי הוא מודל של כוח רצון.

איזה סוג קשר יש בינך לבין צביקה כתאומים, בשונה לקשר בין אחים אחרים?

קשר תאומים זה להעביר חיים שלמים ביחד. לחוות אינסוף חוויות משותפות. להיות איש הסוד, אחד של השני. ולהיות שם, אחד בשביל השני, באין-ספור סיטואציות, בעיקר בבית הספר אבל לא רק שם. הקשר בינינו מאוד חזק. במשך הילדות, גם כשהיינו רבים, תמיד ידענו שאפשר לפנות אחד אל השני, ויחד עם זה – גם לשמור על ייחודיות ולהיות כל אחד שלם בפני עצמו. חשוב לעמוד על הייחודיות גם מול אנשים אחרים.

איך החוויה של להיות דומים בחיצוניות ואולי גם באישיות? להיות מאוד דומים, מבחינתי -מאוד כיף. לפעמים, לשמוע מישהו שואל "מה נשמע?" ואז לומר: "אה, זה לא אני, זה צביקה" ולזכות במבט נבוך והסבה של העיניים. אם מישהו יקרא לי צביקה, אני אסתובב אליו. הייתה תקופה שהיינו באותו בסיס: צביקה טירון ואני מפקד, ושאלו אם אנחנו אחים. זה היה כל כך מגוחך, כי איך אפשר שלא לראות? אז בשלב מסוים, התחלנו להגיד "לא. היכרנו כשהיינו בכיתה גימל. היינו שכנים". זה היה משעשע. אבל לא "עבדנו" על מורים. חוץ מבבדיקת נוכחות אחת.

משהו פחות טוב בלהיות תאומים? לפעמים יכול להיות מעצבן כשמתבלבלים וחושבים שאנחנו אותו אדם. כשאחד אומר משהו אז השני אמר אותו דבר. וכשאחד חושב באופן מסוים מניחים שזו גם דעתו של השני. אנחנו שני בני אדם שונים. לפעמים מאוד.

מה זה "להיות תאום" – בקבוצת יבנה? קודם כל, לקבל הרבה שמות שונים. בילדותנו, אריה ברנע טבע את המונח "קוביצים". יוסי בן טולילה "קובי וצבינגי" ואלישע "קובי ולוגי". צביקה היה מתוסכל תמיד שמשבשים דווקא את שמו. משעשע אותי כשאנשים שלא מבני המקום רואים אותנו ביבנה והם נדהמים: "מה, יש עוד קובי בקיבוץ?"

יש לך המלצות להורים לתאומים? - לשים דגש על שתי נקודות עיקריות. 1. על הייחודיות. 2. להדק את הקשר. הקשר הזה הוא גם הזדמנות גדולה. לא לכל אחד יש בן לוויה לחיים. כמובן שלא לכל תאומים יש אותן חוויות ולפעמים הקשר פחות טוב. קשר הוא לא דבר מובן מאליו.

רוצה להוסיף משהו? כן, רוצה להאיר על נקודה אישית: מה זה לאח תאום, כשאחיו מוצא את בחירת ליבו, (או בחיר-ליבו, במקרה של צביקה). צביקה ואני תמיד היינו מס. 1 אחד עבור השני. ברגע שאחד מאיתנו התחתן, מצד אחד התגובה היא שמחה, אבל זה גם מהול בתחושת אובדן. האח עובר "למקום השני". ובאמת הקשר בין צביקה לביני אחרי החתונה שלי התרחק, ושמו לב לזה, ותודה לאל שהחזרנו את הקשר למקומו הטוב.

סיום תפקיד הובלת צח"י / מיכל רפל

כשאנחנו מקבלים ממנו הנחיות ועזרה, וכפופים להנחיותיו בשעת חירום.

הרגשנו בצורך להקמת צוות חילוץ מקומי. בד בבד, גם פיקוד העורף החליט להקים צוותי חילוץ יישוביים ולתרגל אותם. אחרי הקמת הצוות של יבנה, לא היה תקציב להקמת צוותים בשאר היישובים, וכך לעיתים המועצה מתייחסת לצוות של יבנה כצוות מועצתי.

כדי להתכונן לבאות ערכנו לפעילים הדרכות פרטיות, גם שלנו וגם מועצתיות.

תירגלנו, בעזרת צביקי טסלר, כמה תרגילים שנקראו אצלנו "שלא נדע". התרגילים חידדו אצלנו צרכים לאיוש תפקידים. הוספנו לכל מכלול כמה אנשים, על מנת שבכל זמן יהיה איוש לתפקיד.

במכלול ביטחון ומכלול בריאות הקמנו מטה, כולל גם מזכירה, שבשעת חירום יתכלל את האירועים.

הוקם מחדש צוות כיבוי אש, שהוא חלק מאשכול ביטחון.

חוסר נסיוני הצבאי היה חיסרון בהובלת התרגילים. שם נבטה בי ההכרה שאצטרך להתחלף. כאשר החלטנו על הפרדת משק וקהילה, הקדנציות הוארכו ל-4 שנים, ולמזכירים הקיימים נוסף מנהל קהילה, הגעתי למסקנה שתם תפקידי בהעברת מקל צח"י ממזכירות למזכירות.

היתרון בתפקוד כצוות לדעתי, הוא ביכולת לחשוב ביחד על האירועים, ולהסיק את הנגזרת המתאימה לנו. כמו כן, חשוב מאד להפיק לקחים ולתקן לעתיד, וטוב לעשות זאת בעבודת צוות. תודה לשותפיי לאורך השנים. המקצועיות של האנשים והתמקצעות ניכרת.

הצוות היבנאי עובד יפה ואני מאמינה שימשיך כך.

אחרי מבצע "עופרת יצוקה" התחדד הצורך להקים צוותי צח"י בכל היישובים באזורנו. באותו זמן כבר הוקמו צוותי צח"י ביישובים דרומיים יותר, ונבנה מודל לתפקוד היישוב בשעת חירום. כזכור, "עופרת יצוקה" הביאה את המלחמה גם לאזורנו, וטילים נפלו בשדותינו ובשטחי יישובים הסמוכים אלינו.

במזכירות יבנה החליטו להקים צוות לפי המודל המוצע, כאשר את התפקידים בצח"י מאיישים בעלי התפקידים שמכהנים באותה עת במזכירות ובניהול הענפים, פלוס חברים שקיבלו תפקיד שהוא רק לשעת חירום. פנו אלי בבקשה שאהיה בצוות.

בכל תקופת "עופרת יצוקה" הייתי אצל נורית ושריה באיטליה, לרגל הולדת נכדה. נסעתי יום לפני פרוץ המלחמה וחזרתי יום אחרי הפסקת האש. הרגשתי שכולם תרמו למאמץ ואינני יכולה לסרב לעזור.

הגדרת התפקיד שלי הייתה סגן מנהל צח"י, כשהמנהל הוא אחד ממזכירי הפנים שהתחלפו כל שנתיים. בכוחות משותפים התחלנו לבנות את מודל צח"י של יבנה, כאשר המכלולים המרכיבים את צח"י הם: ביטחון, חינוך, לוגיסטיקה, בריאות ורווחה, דוברות.

התאמנו את המודל הארצי לקבוצת יבנה. לדוגמא: אצלנו יש מנהל מש"א, ובזמן חירום הוא מתפקד קצת כסדרן עבודה של פעם. מרכז המשק מנהל את משק המים והאנרגיה לשעת חירום, שבמודל הארצי זה נחשב לוגיסטיקה.

צח"י אמור לתפקד במגוון רחב של אירועי חירום. דוגמאות: נעדרים בתוך הקיבוץ, תאונות דרכים, שריפות, רעידות אדמה, אזעקות, ולאחרונה גם מגפות.

במועצה האזורית נבנה מודל הצח"י המועצתי,

שולחן תרבות

מפגש עם יו"ר צח"י בקיבוץ סעד. ההרצאה מלווה בצפייה בסרטיו של נחום.

מתי? ביום שלישי, י"ט בכסלו, 23/11/21 בשעה 20.30 בבית עקד.

❖ בתים מאירים ומארחים

מוזמנים לבתים מאירים ומארחים, עם מגוון פעילויות. פרטים נוספים בהמשך.

מתי? ביום רביעי, כ"ז בכסלו, 1/12/21.

❖ סיור עששיות

ועוד בחנוכה: סיור עששיות וחזיון אור-קולי במצודת ים אשדוד. פרטים והרשמה בקרוב, על לוח המודעות.

מתי? ביום חמישי, כ"ח בכסלו, 2/12/21.

❖ "אור דולק בבתי הכנסת"

83 שנים לאחר "ליל הבדולח", נדליק את האור בבתי הכנסת להזדהות עם בתי הכנסת הרבים שאורם כבה באותו הלילה, בגרמניה.

השנה המפגש יתקיים בזום ויקחו בו חלק קהילות רבות בארץ ובעולם.

מתי? ביום שלישי, ה' בכסלו, 9/11/21 בשעה 20.00. קישור לזום יישלח בסמוך לאירוע.

❖ על הניסים – עם נחום לנדאו

"על הניסים בימים ההם בזמן הזה" - מההתנתקות ועד ימים אלה, בעוטף. אתגרי הזמן והחיים בעוטף ישראל.

החשמונאים באים

עם התקרב חג החנוכה, מזכירה להורים וסבים וסבתות שהספר "חשמונאית ושמה עכסה" מאת זאב ספראי הוא דרך מצוינת להיכרות עם סיפור חנוכה לפרטיו. ניתן לעיין בעותק של הספר בחנות ולהזמין בחנות או ישירות ממני. המלצה מדף הפייסבוק:

"אני קניתי את הספר פעמיים, כי נכדי כל-כך אוהב אותו, ואחרי שסבתא ואבא קראו לו את הספר 4 פעמים מהתחלה ועד הסוף הוא איבד אותו והיה כל כך עצוב, אז קניתי לו ספר נוסף."

"ומה כל כך מיוחד בספר? הספר מרתק, מלמד ומתאים לקריאה של בני נוער, או להשמעה של ילדים צעירים יותר. אבל בעיקר, שומעים בו את קולו של סבא זאב, שידוע כל כך הרבה על תקופת החשמונאים ומתרגם את ההווה הזאת לשפתם של ילדים סקרנים ורגישים. מומלץ!!!!" (ציפי חיות)

דינה ספראי

מכירת כסדים והנצלה

מכירת הלבשה תחתונה

"טריומף"

מתי? ביום שלישי ח' בכסלו, 9.11, בין השעות 16:00 ל-19:00 במחסן הבגדים.

מכירת נעליים "חיים"

נעליים, גרביים, טייצים

סטודיו "שני"

מתי? ביום שני י"א בכסלו,

15.11, בין השעות

16:00 ל-19:00 במשטח.

מכירת בגדי נשים "התחדשות"

מתי? ביום שני י"ח בכסלו,

22.11 בין השעות 16:00 ל-19:00

במחסן הבגדים.

עפרה גוטליב

משולחנה של הנהלת הקהילה / שמשון גוטליב

ארוחות הבוקר בחדר האוכל

השבוע, בהנהלת הקהילה, בדיון משותף עם גמליאל אטיאס מנהל ענף המזון חזרנו על פי החלטת האספה לבדוק את ההסדר שנקבע בדבר אופן הגשת ארוחת הבוקר בחדר האוכל בימות החול. נראה שכללי הפעלת חדר האוכל, פתיחת מערך הגשה עצמית מסיום תפילת שחרית, בשעה 6:30 ועד לשעה 8:00 והשאררתו פתוח עד השעה 8:30 עבור הגיל השלישי והרביעי התקבלו בהבנה. למעט מקרים בודדים הכללים נשמרים ואנחנו יכולים לומר שהמהלך ששם במרכז חלוקה נכונה יותר של יום העבודה היה נכון. בסיום הדיון החלטנו להמשיך במתכונת הקיימת ובמידת ונרגיש צורך נקיים כעבור שנה דיון נוסף.

לגבי ארוחת הבוקר בימי שישי וערבי חג. ימי שישי וערבי חג הם ימים עם יום עבודה קצר. האם נכון בימים אלה להביא שכירים שיפעילו לנו את כל המערך כאשר גם הם רוצים את הזמן הזה לסידורים אישיים והכנות? כרגע אנחנו מתלבטים האם נוכל להפעיל את הימים האלה בידי כוחות פנימיים, קרי מערך תורנים שלם. השאלה היא גם עד כמה הציבור ירצה זאת כאשר לצד ההנאה הגדולה משישי - חופשי יהיה עליו לקחת חלק בתורנות שתתחיל מוקדם. התלבטות אמיתית. לנושא הזה פנים לכאן ולכאן ונמשיך לבדוק. ללא המרכיב המרכזי – הפעלת חדר האוכל ע"י תורנות חברים ועם הרבה רצון טוב נתקשה לעשות זאת.

תו ירוק

נושא התו הירוק פוגש אותנו שוב ושוב והוא חלק מהוויית חיינו. השבוע נפגשנו פעם נוספת עם נציגי הנהלת הבריאות כדי לראות ביחד איך תהיה ההתייחסות שלנו לאלו שלא יצאו

למסע התו הירוק או שיצאו ממנו ולא עשו את הדרך לחיסון השלישי. למען הגילוי הנאות, לנו כמנהלי קהילה אין את הנתונים וטוב שכך. מי שאמונים עלינו בניהול מכלול התו הירוק ברמה הבריאותית הם הצוותים הרפואיים, שלנו ושל משרד הבריאות. אנחנו מחויבים להם ומגבים אותם. ועם זאת הכלים שבידינו הם מוגבלים באכיפה ואולי אפשר גם יותר. מצד שני לצערנו היכן שיש אמירות פוגעניות, דבר ראשון זה מצער אותנו ודבר שני אין לנו את הפריבילגיה להישאר אדישים ועלינו להשמיע את קולנו.

יש לנו שני מקומות שההפרדה בהם היא ברורה - הפרדה בין חדר האוכל הצפוני שאליו נכנסים רק בעלי תו ירוק לבין חדר האוכל הדרומי לכל השאר. והפרדה בין בית כנסת מרכזי שאליו נכנסים רק בעלי תו ירוק ותפילות שבת בחדר האוכל הצפוני לכל השאר. זה מצב בו רב המפריד על המלכד אבל זו הסיטואציה שנקלענו אליה.

לעיתים עולה השאלה מדוע לא נציב שומר תו-ירוק כמו שנהוג במקומות רבים. בכך מתלבטים רבים מהקיבוצים שיש להם חדרי אוכל. עד היום האמון הגבוה שבין החברים, היכן שהוא לא נשחק, דחה את הרעיון. אנחנו מבקשים מכולם, חברים, תושבים, עובדי ענפי הקהילה והמשק להקפיד על הכללים. יותר משאנחנו רוצים לראות נייר עם תו הירוק אנחנו רוצים לשמור על האמון והשיח המכבד. מבחינת מאומתי קורונה ומבודדים מצבנו טוב אך אם יש אירוע נקודתי עלינו לכבד את ההנחיות ולהישמע ללא משוא פנים לצוותים הרפואיים. תודה

דיוני בנייה

לדעת שחלק מההצבה של הבית מתחשבת גם בעצים הגדולים שפרוסים בשטח. כיום עצים במדינת ישראל הם כמעט קדושים. כדי לעקור אותם צריך להוציא היתרים מסובכים ויקרים. אדם המבקש לכרות עץ חייב לקבל אישור מפקיד היערות. איסור זה חל גם על עץ הנטוע בגינה פרטית, ואף על עץ שאדם נטע בעצמו. גם במקרה שהעץ נתפס על ידי הדיירים כמפגע סביבתי, למשל: כניסת ענפים לחלונות, פגיעה בצנרת הביוב, לכלוך או הפצת מזיקים, כריתתו דורשת אישור רשמי מפקיד היערות.

בהמשך הערב נפגשה כל מנהלת הבנייה. בתחילת הערב דנה המנהלת, בראשות נחמיה רפל, בנושא אופן וקצב הבנייה והשפעה שתהיה לכך על עורק החיים המרכזי של הקיבוץ. כמו-כן דנו בנושא היקף הבנייה ברצועה המרכזית, כאשר ההתלבטות היא לגבי בית הרופאה והמלונית, האם ייהרסו וייבנו עליהם בתים חדשים או שישארו בגלל חשיבותם. כמובן שכל זאת לא משפיע ישירות על מספר הבתים החדשים שעליהם הוחלט (כ-52). בנוסף המנהלת קיבלה סקירה נוספת על מיצוב הבתים.

בקרב תתלה מפת הבתים בחדר האוכל וחברים יוכלו להתרשם, ומי שזכה להיות ברשימה יוכל לחדד את בחירתו.

שבת שלום

ביום רביעי, לצד דיוני התקציב במליאת הכנסת, אנחנו המשכנו לדון בנושא הבנייה. בתחילת הערב התקיים מפגש מצומצם עם משה אלפסי – מנהל חברת הפיקוח שליאן – שבו נשמעו הערות מצד חברים על המבנה האדריכלי של הבית ועל כיוון ההעמדה של הבתים. צביקה שריד העלה את רוב הנקודות במאמר גדול שפרסם ב'מבית'. משה נתן תשובות לשאלות שעלו, אך במידה והן אינן מספקות יהיה ניתן להעלותן לאספה ביוזמה פרטית כזו או אחרת.

על התוכנית המקורית רובצת עננה המורכבת ממספר שכבות: הרצון של החברים לשנות את תוכנית הבית שאושרה באספה, משך הזמן שייקח להגיע להסכמות על תוכנית אדריכלית חדשה, משך הזמן שיידרש לצורך הכנת תוכניות חדשות מבחינה אדריכלית והנדסית, ומשך הזמן שנצטרך להמתין עד קבלת היתרי בנייה חדשים.

על פניו זה עלול להיות מסע ארוך ולחלק מציבור החברים יהיה זה מסע מורט עצבים. לצד זאת ייבדקו שינויים שניתן לעשות בתוך הבית כמות שהוא, פתרונות שניתנו גם באבן הדרך הראשונה. בנושא מיצוב הבתים נעשות הבדיקות. עלינו

מרפאה – פרשת תולדות

אחות חירום 050-6998317/ 4000 איחוד הצלה 1221 דוא"ל mrkyavne@clalit.org.il

✓ בכל תלונה של כאבי גרון/שיעול/קושי נשימה עם וללא חום - נא ליצור קשר טלפוני עם המרפאה, להימנע מהגעה ישירה ולבצע בדיקת אנטיגן .

✓ הגיעו חיסוני שפעת לכל הגילאים - מוזמנים להתחסן בשעות קבלת קהל של המרפאה.

קבלת קהל ד"ר דיטש:

יום א' (7.11) 12:15-7:45 ; יום ב' (8.11) 13:00-07:30 ; יום ה' (11.11) – 15:30-16:30.

קבלת קהל מרפאה –בדיקות דם לתאם מראש.

בימים א'-ה' בבוקר 13:00-07:00 למעט הפסקה ביום ג' בין 8.30 ל-10:00 ביום ו' – סגור

צהריים וערב – בימים א' ד' 18:00-14:00. בימים ב' ג' ה' 15:00-14:00.

מראות טובה – 13ות המרפאה

עשיו / יהודית כפרי

רְבִקָּה אוֹהֶבֶת אֶת יַעֲקֹב,
כְּתוּב.

וְרִבְקָה אֶמְרָה לְיַעֲקֹב בְּנֵה,
כְּתוּב.

וּמָה עֲשׂוּ?

לְפַעֲמִים אֲנִי שׁוֹמֵעַת

אֶת הַצִּעָקָה הַהִיא הַגְּדוֹלָה וְהַמְרָה עַד מְאֹד

עוֹלָה מִכָּל קִצּוֹי הַשָּׂדֶה

שֶׁשָּׁם הוּא רַץ בְּעַקְבֵי הַצְּבָאִים

כְּדֵי לְשַׂכַּח.

טַל הַשָּׁמַיִם יוֹרֵד עַל רֹאשׁוֹ

רְסִיסֵי לֵילָה,

וְלִבּוֹ מְלֵא מִשִּׁטְמָה

וְהוּא מְבַקֵּשׁ לְהִרְגוֹ.

אַחַר-כֵּן יֵאָהֵב נָשִׁים

לְאֵט-לְאֵט דָּבַר מָה יִגְלִיד בְּתוֹךְ נַפְשׁוֹ,

יִרְפָּא.

מִקַּץ הַרְבֵּה שָׁנִים

וְאַהֲבָה רַבָּה

אֲנִי רוֹאֶה אוֹתוֹ

יוֹצֵא לְקִרְאָת אַחִיו.

יֵשׁ לִי רַב, אַחִי, הוּא אוֹמֵר

וּבּוֹכָה

וְכָל הָעוֹלָם

בוֹכָה אִתּוֹ.

על השירים : יצחק ברוכי

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת : bimkomon@gmail.com
המערכת : דינה ספראי, טליה גולדנברג, תמר דגני, ניר יעקבי ושרית פישביין.